

Hồi Thứ Ba Mươi Chín

HỎA THIÊU BẠCH CỐT LÂM

Lại nói về Long Bình, đuổi theo Thần Long Chư Thiên bén gót, một trước một sau, thoáng chốc đã vượt qua Liên Hoa Phong đến trước Bạch Cốt Lâm.

Thần Long Chư Thiên không chút do dự trong người chạy ngay vào Bạch Cốt Lâm.

Long Bình năm ấy đã từng nếm mùi đau khổ của quái lâm này, nếu không nhờ lão cùng hòa thượng chỉ điểm thêm, và sự trợ lực của Cửu Đầu Điều Hồ Hưu thì đã sớm phơi xương trong rừng rồi.

Đến lúc này khiến chàng không khỏi thất kinh, trong lòng nghĩ thầm:

– Không lẽ lão tặc Thần Long Chư Thiên hiệu được thâm ảo biến hóa của Bạch Cốt Lâm Long Bình chỉ nghĩ thoáng qua. lập tức quyết định đuổi theo, không lẽ chàng lại để cho kẻ thù bất cộng đới thiên cứ như vậy mà thoát thân sao.

Nhưng chàng chỉ hơi do dự trong nháy mắt đó, khi tiến vào rừng đã không thấy bóng dáng của Thần Long Chư Thiên đâu, quanh quẩn tìm kiếm một hồi, bóng dáng của Thần long Chư Thiên vẫn như chim trời cá nước.

Long Bình vừa kinh hãi vừa hận, chỉ với một cánh rừng to lớn như vậy, ẩn núp ở bất kỳ một chỗ nào muốn tìm kiếm đã không phải dễ dàng, nếu chẳng may Thần Long Chư Thiên biết được đường đi lối lại trong rừng thì càng tai hại!

Ngay trong lúc Long Bình lục thần vô chủ ấy, bỗng...

“Soạt, soạt”, có tiếng giầy đạp lên lá khô thoang thoảng bên tai.

Long Bình ngưng thần lắng nghe, mấy tiếng động này rõ ràng hướng về phía chàng đi tới, bất giác chấn động tâm thần, Long Bình vội nhẹ như sóc ân mình vào sau một cây đại thụ, nghĩ thầm: “Phen này coi người chạy đi đâu!” “Soạt soạt soạt”, tiếng bước chân đều đều càng lúc càng tiến gần.

Long Bình nghiêm thần tịnh khí chờ đợi, tạm thời không hiện thân, lần này chàng quyết không để Thần Long Chư Thiên thoát khỏi tay đào tẩu. Nhưng không biết xảo hợp thế nào tiếng “soạt soạt”, đến bên kia cây đại thụ chỗ chàng ân thân bỗng dừng lại rồi đối phương đột nhiên ngồi xuống.

Long Bình trong lòng cả mừng, không chút do dự nhanh như điện xẹt ra. vòng qua gốc đại thụ, quát lớn:

– Chư lão tặc, lần này ngươi có chạy đằng trời!

Ngũ chi bùng ra, nhưng chưa kịp điểm xuống.

Bỗng thấy kẻ đang ngồi dựa gốc cây nào phải là Thần Long Chư Thiên mà

chính người mà chàng đã bái tạ làm sư phụ trong Bạch Cốt Lâm.

Cửu Đầu Điều Hồ Hưu!

Long Bình thất kinh vội vàng thu tay về, kêu:

– Sư phụ! Thì ra là người!

Cửu Đầu Điều Hồ Hưu mệt mỏi thở dài nói:

– Hay! Hay lắm! Hai ta lại tương ngộ trong Bạch Cốt Lâm này.

Long Bình lấy làm kỳ hỏi:

– Sư phụ! Làm sao sư phụ lại vào trong Bạch Cốt Lâm.

Cửu Đầu Điều Hồ Hưu thở dài than:

– Ta đuổi theo tên tặc tử Lịch Hóa cả một ngày rồi vẫn chưa tìm được hấn, người có mang theo thức gì ăn được không?

Long Bình cười khổ lắc đầu, thì ra Cửu Đầu Điều Hồ Hưu vì đuổi theo Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa mà vào đây! Khiến hai người không hẹn mà nên, tương ngộ trong Bạch Cốt Lâm, quả là xảo hợp.

Long Bình cũng đến ngồi cạnh lão, nói:

– Sư phụ! Hay là ta ra khỏi rừng trước đã! Gặp được sư phụ, đồ nhi thấy yên tâm hơn nhiều.

– Không!

Cửu Đầu Điều Hồ Hưu vô cùng cương quyết nói:

– Tên tặc tử Lịch Hóa xem ra cũng không biết được ảo diệu của Bạch Cốt Lâm, ta không tự tay lấy mạng hấn thì uất khí trong lòng làm sao tiêu được.

Long Bình cầu khẩn một hồi, Cửu Đầu Điều Hồ Hưu vẫn một mực không chịu.

Bỗng lại nghe tiếng lá khô sột soạt tiến tới.

Long Bình và Cửu Đầu Điều Hồ Hưu cùng lúc chấn động, bởi vì đối phương bất kể là Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa hay Thần Long Chư Thiên cũng đã là kẻ mà hai người đang nóng lòng tìm kiếm.

Thế là hai người đưa mắt nhìn nhau ra hiệu, lập tức chia ra ân thân sau hai gốc đại thụ.

Nào ngờ hai người vừa nhích động thân hình, tiếng “sột soạt” cũng theo đó im bật, hiển nhiên thính giác của đối phương cực kỳ thính nhạy, chỉ hơi động gió một chút đã bị đối phương phát giác.

Long Bình sợ đối phương đào tẩu, không kịp thông báo cho Cửu Đầu Điều Hồ Hưu, điểm chân một cái thân hình đã như chiếc pháo thăng thiên tung lên, thần tốc kinh nhân.

Khi chàng theo tiếng động phi lên, đã thấy giữa rừng xuất hiện một tên tiểu hóa tử, không phải Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa cũng không phải Thần long Chư Thiên mà chính là Tử Hồ Lô!

Long Bình kinh ngạc ủa lên một tiếng hỏi:

– Làm sao mà ngươi lại lạc vào trong Bạch Cốt lâm này?

Tử Hồ Lô cười nói:

– Ta theo sau người vào rừng!

Long Bình thất kinh hỏi:

– Còn ai nữa.

– Không có! Chỉ có ta với người thôi.

Long Bình chau mày nói:

– Tử Hồ Lô, đây không phải là lúc để cho hai ta nói cười, trong rừng đường xá ngang dọc, ảo diệu vô cùng, đi sai một bước cho dù người đi hết đường đời cũng không ra khỏi được cánh rừng này. Lệnh sư thúc cùng các vị khác đâu?

– Ta... ta quả thật không biết...

Tử Hồ Lô gãi gãi cái đầu bờm xờm của hắn, tiếp:

– Nếu không phải người thương thế mới lành, công lực chưa hoàn toàn hồi phục sợ có điều sơ thất thì ta đã không dám tiến vào Bạch Cốt Lâm!

Long Bình không biết làm sao hơn đành phải dẫn hắn quay lại gặp Cửu Đầu Điều Hồ Hưu.

Nào ngờ chỉ trong nháy mắt Cửu Đầu Điều Hồ Hưu đã không biết biến đi đâu.

Long Bình vội báo cho Tiểu Hồ Lô biết trong rừng ngoài Thần Long Chư Thiên còn có Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa. giờ hai người đưa nhau đi tìm Cửu Đầu Điều Hồ Hưu đồng thời tìm tông tích của địch nhân.

Long Bình sau khi chia tay với Tử Hồ Lô cứ trong rừng tìm kiếm nửa ngày, vẫn không thấy bóng dáng ai, thậm chí cuối cùng bóng dáng của Tử Hồ Lô cũng mất biệt.

Mắt thấy sắc trời đã tối dần lại, trong bụng đã nghe đói cồn cào, Long Bình vừa sợ vừa lo, đến lúc này không còn sợ bị Thần Long Chư Thiên phát hiện nữa, ngửa cổ lên trời hú lên một tiếng dài.

Tiếng hú tợ long ngân, cao vút tận chín tầng mây.

Chắc chắn Cửu Đầu Điều Hồ Hưu với Tử Hồ Lô đã nghe thấy tiếng hú của chàng.

Quả nhiên, nháy mắt sau, đã nghe một tiếng hú dài đáp lại.

Long Bình nghe thấy tiếng hú lập tức nhận ra đó là Tử Hồ Lô, nhưng tiếng hú phát ra từ một nơi cách chàng thật xa, tựa như từ ở phía đầu kia của cánh rừng. Long Bình bất giác kinh sợ, khoảng cách xa như vậy không phải dễ dàng theo tiếng mà tìm đến được.

May mà tiếng hú của Tử Hồ Lô thủy chung không dứt đoạn cứ tiếng này tiếp theo tiếng khác, Long Bình cũng chờ Tử Hồ Lô dứt tiếng hú thì chàng cất tiếng nối tiếp, hết người nọ lại đến người kia, ước chừng nửa thời thần sau cuối cùng hai người cũng gặp nhau.

Nhưng hai người hỏi ra thì không ai tin thấy được một bóng người nào hết.

Trong lúc hai người đang hàn huyên.

Bỗng, cách đó chừng mười trượng đã nghe tiếng nổ lộp bộp, lộp bộp vang lên không dứt.

Hai người thất kinh, không hẹn mà nên cùng quay đầu nhìn sang.

Hai người không xem còn khá, một khi nhìn ra thấy đều thất kinh hồn phi phách lạc, thì ra không biết ai đã đốt lên một đống lửa khổng lồ ở giữa rừng.

Trong Bạch Cốt Lâm lúc này, lá khô đầy đất, cành khô đầy trời, lửa đã đốt lên thì còn nói gì đến chuyện dập tắt. Lại nữa không biết đường nào mà ra khỏi rừng, không phải mọi người đều sắp táng thân trong biên lửa đó sao?

– Bình ca! Bình ca!

Long Bình kinh hãi còn chưa dứt, bỗng nghe mấy tiếng kêu thánh thót, khiến chàng không khỏi giật mình thì ra là giọng của Mặc Thanh.

Lúc này Long Bình kinh hãi thật không bút nào tả xiết, Mặc Thanh vì cố gì lại xông vào Bạch Cốt lâm nữa rồi?

– Bình ca! Bình ca đâu rồi?

Long Bình vội vàng ứng tiếng đáp lời rồi theo tiếng kêu bước tới đón.

Lúc Long Bình với Tử Hồ Lô tới nơi thì mới phát hiện ra không phải chỉ mỗi một mình Mặc Thanh mà cả Cửu Thúc Công, Đại Đổ Tiên và Mật Bình Nhi đều đã theo nàng tiến vào rừng.

Mặc Thanh gặp Long Bình, bất kể trước mặt mọi người nàng lập tức ngã vào lòng Long Bình, hai dòng lệ nóng tuôn trào, nhìn sâu vào mắt Long Bình hỏi:

– Bình ca trốn ở trong rừng hại tiểu muội tìm cả ngày không gặp.

Long Bình nhú đôi mày kiếm, nói:

– Các vị tại sao lại kéo hết vào Bạch Cốt Lâm này như vậy?

Đại Đổ Tiên ngạc nhiên hỏi:

– Không phải là người kêu bọn ta vào sao?

Long Bình nghe nói ngẩn người ra không nói được câu nào.

Mặc Thanh nói:

– Nếu không phải Bình ca với tửu Hồ Lô thi nhau kêu thì mọi người làm sao dám vào Bạch Cốt lâm.

Long Bình giờ mới tỉnh ngộ, bất giác hối hận khôn cùng, nếu biết mọi người đang thủ ở ngoài rừng thì chàng làm sao dám kêu.

Bây giờ trong rừng đã phát hỏa, mắt thấy cả một cánh rừng Bạch Cốt Lâm, không lâu sau sẽ biến thành biển lửa, nếu không mau mau tìm cách thoát ra khỏi rừng thì hậu quả thật không dám tưởng tượng.

Trời sinh có việc lạ kỳ, bỗng đâu gió kéo tới ùng ùng, gió trợ lực lửa, lửa mượn thế gió, thoáng chốc ánh lửa rực trời, uy thế thật khiến người ta không rét mà run.

Mắt thấy bao nhiêu người đều bị khốn trong rừng, Long Bình không còn lòng dạ nào tìm kiếm địch nhân nữa rồi, việc trước nhất là phải làm sao tìm được Cửu Đầu Điều Hồ Hư để ra khỏi rừng!

– Sư phụ! Sư phụ! Người ở đâu?

Long Bình kêu luôn mấy tiếng, đều không nghe một chút hồi âm!

Đang lúc nóng lòng như lửa đốt, bỗng nghe một tràng cười dài phát lên từ bên trong đám lửa rợp trời.

o O o